

държи въ своя зависимостъ, — тя нѣма да помисли да имъ прѣчи въ това.

„Послѣ, нема за Австро-Унгария, — къмъ която най много се касаятъ българскитѣ дѣла, — не е насущний интересъ, щото да се завърши българския въпросъ, и щото малкия народъ на источната ѝ граница да захвани да живѣе миренъ животъ? Чрѣзъ това би се распръсналъ отчасти и страха за русско намѣсване. Наистина, че щеше да остане въпроса за Македония, която е почти всички българска, но за сега йоще не е настанало врѣме за нейното присъединяване къмъ България, и на австрийскитѣ облизвания за тая страна не би могло сериозно да побърка съединението на Румелия съ България.

„Не трѣбва да се испуща и това, че въ Румелия нѣма и единъ милионъ жители. Но отъ българското, собственно, население, именно, румелийскитѣ българи най много сж пострадали въ последнята война: тѣ биле разорени, а много отъ градоветѣ имъ биле повечето разрушени; както: Карлово, Каловѣръ, Казанлъкъ, Стара-Загора, Нова-Загора и т. н.; освѣнъ това, тука трѣбва да се причислятъ и избиванията, които сж биле твърдѣ дѣйствиелни.

„Напротивъ, българитѣ въ княжеството много спечелиха въ последнитѣ събития; тѣ много скъпо си продавали хранитѣ на своитѣ освободители и нѣмали никаква повреда въ своето достояние; тѣ даже се обогатили, като сж накупили за нищожна цѣна земята на изселенитѣ турци. Послѣ войната тѣ биле по богати, отколкото прѣди нея, благодарение на милионитѣ рубли, иждивени за руската армия. Полковитѣ си отивали, като свирели и пѣли „Шуми Марица“, националната българска пѣсенъ, а туземцитѣ гледали на тѣхното отивание съ онова дълбоко-осѣтливо чувство на съжаление, което испытватъ швейцарцитѣ, когато есенъта исплди пѣтешественницитѣ изъ планинитѣ.

„Единъ старъ дипломатъ ми каза единъ пѣтъ, „че въ политиката нѣма лоша дѣла“. Но отдѣлянието на България отъ Румелия било повече отъ лоша работа: то е било погрѣшка.